

Utah-krigen og massakren ved Mountain Meadows

Voksende spændinger førte til Utah-krigen

Tre år efter de første sidste dages hellige pionerer nåede Salt Lake-dalen, organiserede USA's regering Utah-territoriet og udnævnte Brigham Young som den første guvernør i territoriet. Midt i 1857 hørte de sidste dages hellige rygter om, at den føderale regering måske vil erstatte Brigham Young med en ny guvernør for Utah-territoriet, som ville blive bakket op af en stor føderal hær. Den 24. juli 1857 fejrede præsident Brigham Young sammen med en gruppe hellige 10-årsdagen for deres ankomst til Salt Lake-dalen, da han fik bekræftet tidligere forlydender om, at en hær var på vej mod Salt Lake City.

I de foregående år havde uoverensstemmelser og fejlkommunikation resulteret i en voksende spænding mellem de sidste dages hellige og embedsmænd i USA's administration. De hellige ønskede at blive styret af ledere, som de selv valgte, og havde afvist føderalt udnævnte personer, som ikke delte deres værdier, hvoraf nogle af dem var uærlige, korrupte og umoralske. Nogle af de føderale embedsmænd mente, at de helliges handlinger og indstilling betød, at de var i opposition med den amerikanske regering.

USA's præsident James Buchanan udsendte en hær på 2.500 til Salt Lake City for at sikre, at den nye guvernør ankom sikkert til Utah, og knuse, hvad han troede var en opstand blandt de hellige. Denne beslutning blev taget uden korrekte oplysninger om situationen i Utah (se *Kirkens historie i tidernes fylde*, 2. udg., Kirkens uddannelsessystem, 2002, s. 370-373).

Forberedelsen til forsvar af territoriet

I prædikener til de hellige beskrev præsident Young og andre af Kirkens ledere de fremrykkende soldater som fjender. De frygtede, at hæren ville fordrive de hellige fra Utah, som det tidligere var sket i Ohio, Missouri og Illinois. Præsident Young, der i årevis havde bedt de hellige om at gemme korn, gentog sine instruktioner, så de ville have mad at spise, hvis det var nødvendigt at flygte for hæren. Som guvernør i Utah-territoriet bad han også territoriets milits om at forberede sig på at beskytte territoriet.

Konflikt med emigranternes vogntog

Et vogntog med emigranter, der rejste vest fra Arkansas til Californien, kom ind i Utah, lige da de sidste dages hellige var ved at forberede sig på at forsvare deres territorie mod de fremrykkende amerikanske soldater. Nogle medlemmer af vogntoget blev frustreret, fordi de havde svært ved at

købe noget meget tiltrængt korn fra de hellige, som har fået besked på at gemme deres korn. Emigranterne blev også uenige med de hellige, som ikke ville have vogntogets heste og kvæg til at spise og drikke af de mad- og vandressourcer, som de hellige havde brug for til deres egne dyr.

Der opstod spændinger i Cedar City, som var den sidste bosættelse i Utah på vejen mod Californien. Der opstod konfrontationer mellem nogle medlemmer af vogntoget og nogle af de sidste dages hellige. Nogle medlemmer af vogntoget truede med at slutte sig til de tropper, der var på vej mod de hellige. Selvom lederen af vogntoget irettesatte sine rejsefæller for at komme med sådanne trusler, var der nogle ledere og indbyggere i Cedar City, der så emigranterne som fjender. Vogntoget forlod byen kun en time efter, at de var ankommet, men nogle af indbyggerne og lederne i Cedar City ønskede at forfølge og straffe de mænd, der havde fornærmet dem.

Konfrontationen eskalerer

Da disse hellige ikke løste deres konflikt med emigranterne på Herrens måde, blev situationen meget mere alvorlig. Isaac Haight, der var borgmester i Cedar City, major i militsen og stavspræsident, anmodede om tilladelse fra militsens leder, der boede i den nærliggende bosættelse Parowan om at sende militsen ud og konfrontere de skyldige fra vogntoget. Lederen af militsen William Dane rådede Isaac Haight til at ignorere emigranternes trusler. I stedet for at lytte til rådet besluttede Isaac Haight og andre ledere i Cedar City at straffe emigranterne ved at overtale nogle lokale indianere til at angribe vogntoget og stjæle deres kvæg. Isaac Haight bad John D. Lee et lokalt medlem af Kirken og major i militsen om at lede dette angreb, og de to planlagde at skyde skylden for angrebet på indianerne.

Angrebet på emigranterne

Isaac Haight præsenterede sin plan om at angribe vogntoget for et råd af lokale ledere i Kirken, samfundet og militsen. Nogle af rådets medlemmer var meget imod planen og spurgte Haight, om han havde rådført sig med Brigham Young angående sagen. Haight svarede, at det havde han ikke og gik med til, at der blev sendt en budbringer, James Haslam, til Salt Lake City med et brev, der forklarede situationen og forespurgte om, hvad der skulle gøres. Men fordi Salt Lake City lå omkring 400 kilometer fra Cedar City, ville det tage budbringeren omkring en uge i hurtigt ridt at nå til Salt Lake City og vende tilbage med præsident Youngs instruktioner.

Kort før Isaac Haight sendte sit brev med budbringeren, angreb John D. Lee og en gruppe indianere emigranternes lejr et sted, der hed Mountain Meadows. Lee anførte angrebet, men skjulte sin identitet, så det ville se ud som om, at det kun var indianerne, der var indblandet. Nogle af emigranterne blev dræbt eller såret, og de tilbageværende modstod deres angribere og tvang Lee og indianerne til at trække sig tilbage. Emigranterne placerede hurtigt deres vogne i en tæt cirkel for at beskytte dem. Yderligere to angreb fulgte i løbet af en fem dage lang belejring af vogntoget.

På et tidspunkt blev to mænd fra militsen i Cedar City opmærksom på to mandlige emigranter, der var udenfor vogncirklen. Mændene fra militsen skød på dem og dræbte den ene. Den anden mand undslap og fortalte de andre i vogntogets lejr, at der var hvide mænd indblandet i angrebet på dem. De, der planlagde angrebene, blev nu fanget i deres bedrag. Hvis emigranterne fik lov til at tage til Californien, ville forlydender om, at de sidste dages hellige var ansvarlige for angrebet på vogntoget, blive spredt. De sammensvorne frygtede, at disse forlydender ville medføre negative konsekvenser for dem selv og deres folk.

Massakren ved Mountain Meadows

I et forsøg på at forhindre, at forlydender om, at sidste dages hellige var indblandet i angrebene på vogntogene, planlagde Isaac Haight, John D. Lee og andre lokale kirke- og militsledere at dræbe de resterende emigranter med undtagelse af de små børn. Som et led i planen henvendte John D. Lee sig til emigranterne og sagde, at militsen ville beskytte dem fra yderligere angreb ved at føre dem sikkert tilbage til Cedar City. Da emigranterne gik mod Cedar City, vendte mændene fra militsen sig og skød på dem. Nogle indianere, som var rekrutteret af indbyggerne, kom frem fra skjulesteder og sluttede sig til angrebet. Ud af omkring 140 emigranter, der var en del af vogntoget, blev kun 17 små børn sparet.

To dage efter massakren ankom James Haslam til Cedar City med præsident Youngs svar, som sagde, at de lokale ledere skulle lade vogntoget tage afsted i fred. »Da Haight læste Youngs ord, græd han som et lille barn og kunne kun fremstamme: ›For sent, for sent‹« (Richard E. Turley jun., »The Mountain Meadows Massacre«, *Ensign*, sep. 2007, s. 20).

Tragiske konsekvenser

Massakren ved Mountain Meadows resulterede ikke blot i, at omkring 120 ofre døde, men det medførte også stor lidelse for de overlevende børn og andre af ofrenes slægt-

ninge. Nogle sidste dages hellige tog de børn, der overlevede massakren, til sig og sørgede for dem. I 1859 tog føderale embedsmænd disse børn i deres varetægt og sendte dem tilbage til deres slægtninge i Arkansas. Paiute-indianerne led også, fordi de uretfærdigt blev beskyldt for forbrydelsen.

Kirkeledere hører om massakren

»Skønt Brigham Young og andre kirkeledere i Salt Lake City hurtigt hørte om massakren, indså de først gradvist omfanget af nybyggernes involvering og de forfærdelige detaljer. I 1859 afløste de stavspræsident Isaac Haight og andre fremtrædende kirkeledere i Cedar City, som havde spillet en rolle i massakren. I 1870 blev Isaac Haight og John D. Lee udelukket af Kirken.

I 1874 blev ni mænd tiltalt for deres deltagelse i massakren. De fleste af dem blev med tiden arresteret, men kun Lee blev stillet for retten, dømt og henrettet for forbrydelsen. En anden tiltalt vidnede mod de andre, og andre tilbragte mange år på flugt for loven. Andre mænd fra militsen, som udførte massakren, måtte resten af livet leve med forfærdelige skyldfølelser og tilbagevendende mareridt om det, de havde gjort og set« (Richard E. Turley jun., »The Mountain Meadows Massacre«, *Ensign*, sep. 2007, s. 20).

150-året for massakren ved Mountain Meadows

Præsident Henry B. Eyring fra Det Første Præsidentskab har sagt:

»Ansaret for massakren ved Mountain Meadows ligger hos Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges lokale ledere i regionerne i nærheden af Mountain Meadows, som også besad stillinger i samfundet og militæret, og hos medlemmer af Kirken, som handlede under deres ledelse ...

Jesu Kristi evangelium, som vi er fortalere for, afskyr de koldblodige drab af mænd, kvinder og børn. Det er netop fortalere for fred og tilgivelse. Det, der skete ved Mountain Meadows for længe siden af medlemmer af vores kirke, repræsenterer en frygtelig og utilgivelig afvigelse fra Kristi lære og opførelse ... Der er ingen tvivl om, at den guddommelige Dommer vil pålægge dem, der er ansvarlige for massakren, en passende straf ...

Må vor himmelske Gud, hvis sønner og døtre vi alle er, hjælpe os til at ære dem, som døde her, ved at vise hinanden den enbårne Søns rene kærlighed og tilgivende ånd, som han har vist os« (»150th Anniversary of Mountain Meadows Massacre«, 11. sep. 2007, mormonnewsroom.org/article/150th-anniversary-of-mountain-meadows-massacre).

